

אורי

אני אחותו הקטנה של אורי, 4 שנים מפרידות בינינו. גדלנו שנינו בלינה המשותפת של הקיבוץ הישן, ולכן לא הספקנו ממש לשחק ביחד או לריב לפעמים כמו שעשו ילדינו ועושים הנכדים שלי היום. נפגשנו מידי יום לשעות ספורות בחדר ההורים, ולמעשה לא זכורה לי אפילו מריבה אחת בינינו. אבל לא רק בגלל הלינה המשותפת לא רבנו. אלא גם כי אורי היה ילד טוב ירושלים, ומתרחק ממדון ומריב.

הוא היה מן חנון כזה, משקפופר בתקופה שהמשקפיים לא היו אופנתיים במיוחד, ברוך כשרונות לימודיים, אומנותיים וטכניים, משקיע בלימודים, אהוב על כל המורים ועל החברים.

עשר שנים אחרי נולד רמי שהיה תמיד התינוק שלנו. היינו שנינו מעין הורים שניים בשבילו.

המוסיקה בחייו היתה עניין מרכזי וחלק בלתי נפרד מאישיותו. המורים שלו עלו על הכישרון המוסיקלי הזה, וסבא מוטל וסבתא לילי קנו לו אקורדיון לבר מצווה.

כך הוא הפך לאקורדיוניסט של הקיבוץ. שום יום עצמאות או חג שבועות לא יכול היה להתקיים בלעדיו. אורי עמד תמיד במרכז מעגל הרוקדים, גבוה (בעיני בכל אופן) אוחז בגאון באקורדיון האדום שלו, האצבעות רצות בקלי קלות על פני הכפתורים השחורים והקלידים, מפליא לנגן כל שיר ולאחר לו בדיוק את הליווי הנכון. ואני קצת הערצתי אותו והתגאיתי באחי המוכשר, וקצת יותר התקנאתי בו.

מיד אחרי מלחמת ששת הימים נסעו הורינו לשליחות בפריס. רמי ואני נסענו איתם, ואורי, נשאר פה חייל בודד במשך שנתיים, ואומץ אצל מופתי ופנינה ליפשיץ. ליבה של אמא נקרע, ואני חושבת שאורי אולי לא ממש סלח להם על מעשה זה. אבל הוא בלע והכיל את המצב כי ככה הוא היה, איש שלום גם כשמדובר בעלבון צורב.

מלפני הצבא כבר היו לו לא מעט חברות ומחזרות, ישראליות ומתנדבות מחו"ל, אבל הוא בחר לבסוף בפנינה, האחות השכירה של הקיבוץ. הם ואנחנו – גבי ואני, התחתנו בחתונה משותפת באותו היום.

אורי היה בן אוהב ודואג. הוא טיפל באבא בחוליו ועזר לו ככל יכולתו. הוא דאג לאמא עד יומו האחרון, התקשר אליה יום יום והתייחס אליה ברוך בעדינות ואמפטיה. הוא דרש ממני לשתף אותו בכל מה שקורה אצלה ובכל מהלך הקשור אליה.

אבל מסתבר שירשנו כולנו גנים קרדיאולוגים בעייתיים. לפני 15 שנים, בדיוק שנה אחרי התקף הלב הדרמתי של רמי, שצער ממנו ב 14 שנים, עשה לנו

אורי חזרה גנרלית לקראת מה שהתרחש לפני שלושה ימים. גם הוא חטף התקף לב בשעה שהיה לבדו בביתו בציפורי. אז היתה זו אמא שהצילה אותו, כשהבינה בטלפון שמשהו נורא קורה לו והזעיקה את מד"א אליו.

ליבו נפגע קשה וספג נזק בלתי הפיך. מאז, הוא חי, למעשה, על זמן שאול. אלוהים ריחם עליו, והוא ופנינה קבלו עוד 15 שנים מלאות, בהן זכו לראות את אמיר אייל ועינב מתחתנים, ליהנות ביחד מהנכדים ולעזור בגידולם. הם הספיקו לטייל בכל קצוות תבל ועד האזורים הנידחים ביותר בעולם. תמיד דאגתי שמשהו ייקרה לו אי שם רחוק מאוד. אבל באורח פלא הוא תמיד חזר משם שלם ומאושר.

עד מוצאי שבת האחרון, כשחזר שמח ומסופק לביתו החדש בתל מונד, אחרי מסיבת יום הולדת 90 נפלאה ושמחה, שערכנו לאמא במפגש. אורי שר במסיבה עם אייל ועינב, ניגן בגיטרה ונראה בריא לגמרי. בסוף השבוע הזה הוא הספיק לראות ולהיפרד מכל המשפחה כולה ועד הנכדה האחרונה.

לא קל להיפרד מאח אהוב וטוב לב כמו שהיה לרמי ולי, ועוד יותר קשה להיפרד מבן כזה, כמו שקורה עכשיו לאמא שלנו. אבל אם יש נחמה אחת היא הידיעה שהוא לא סבל יותר משתי דקות. לא כל אחד זוכה למות ככה.

אורי תמסור את געגועינו לאבא שמחכה לך למעלה.

ואמא, לך אני מאחלת שתמשיכי להיות חזקה בשבילנו ובשביל כל המשפחה, שאוהבת אותך מאוד.

נורית אורן (גולן)

